

Bona nit.

M'agradaria començar aquesta presentació amb paraules d'agraïment. A la Universitat que ens acull en aquest lloc privilegiat.

A l'autor, Carles Cortés, per haver pensat i confiar-me aquest encantador embolic: Presentar el llibre **Marta dibuixa ponts**.

Com no a l'Editorial Brosquil,

i a tots i totes per compartir aquets moments amb nosaltres.

Doncs bé. Voldria invitar-vos a llegir-lo i, al mateix temps, ser capaç de transmetre les sensacions que he sentides estos dies.

Estem davant un escriptor que s'entrega totalment al seu personatge. Carles molt conscientment ha fet un personatge de carn i os, sensible, patidor, càlid, humà, a vegades, com diu **MARTA**, la protagonista, **una BLEDA**.

Em crida molt l'atenció l'exquisit i respectuós tractament que ha fet Carles, envers el seu personatge, MARTA, una dona. Ha mimat tots els detalls inclús els més xicotets d'una forma escrupulosa. No se li escapa res.!

Quan Carles em va parlar de Marta em vaig sentir totalment atraida/ identificada amb ella. ¡Tinc tantes coses en comú !

Marta és d'Alacant, filla única, bona part de la seua vida es passa a Alacant. Al acabar els estudis s'en va de lectora a l'estranger, a Nàpols. Està molt unida a la seua àvia. La novel.la comença i acaba en la nostra ciutat.

Sóc d'Alacant, filla única, lectorat a l'estranger, docent... Ens separa l'edat. Ella és molt més jove que jo! Pareix que no, però quan Marta s'en va a l'estranger es veu una cosa normal, natural en la família, mentres que per a mí, quan vaig anar a França de lectora al acabar els estudis va ser tota una història. Eren altres temps.

Pel que fa a la novel.la està estructurada en 3 parts i té un total de 25 capítols.

Cada part comença per un epígraf. Amb el qual l'autor pretén d'una banda, donar informació al lector del que va a passar; per l'altra, crear un vincle de familiaritat i remetre al lector a buscar altres vincles.

La primera part : **Els fonaments dels ponts**. Està introduïda per un epígraf de la novel.la **Eva de Carles Soldevilla**.

La segona: **Els ponts de la vida** per un epígraf d' **Emma de Jane Austen**

i la tercera: **L'enfonsament del pont** per un epígraf de **la novel.la la muntanya de l'ànima de Gao Xingjian**.

Com si d'una construcció arquitectònica es tractara l'autor va posant la base, els fonaments, per que la història vaja poc a poc solidificant.

Desde el primer moment sabem el que passa, adivinem el que ve. Carles molt sincerament descubreix sense cap ambigüetat la seua història, però atrau, atrapa de tal forma al lector que es sent complis i necessita continuar llegint.

En aquesta novel·la saben desde el principi que Marta s'en ha anat d'Alacant, on va naixer, fugint del que la rodejava i que per a passar pel camí de la vida ella sent la necessitat de buscar uns mecanismes d'unió, uns "ponts" imaginaris per a unir unes vivències amb altres, uns records amb el present, uns llocs amb altres i nosaltres, lectors, a mesura que ens introduim en aquesta magnífica història, anem descobrint.

Al començament del llibre Marta explica:

Comença el viatge al meu passat... La meua vida...Caldrà, doncs, que marque els fonaments del pont que he construït per enllaçar les meues vivències...Els ponts que la meua ànima construeix per entendre la seua existència.

L'autor relata en primera persona els esdeveniments de la vida de Marta, adolescència, amistats, l'arribada a Itàlia, a la ciutat de Nàpols com a lectora de català. La seua família, el record de l'àvia morta que serà el cor de la novel·la, i a la qual acudirà en els moments difícils i com no, el seu gran amor, Fabrizio.

Marta s'integra totalment en Nàpols, li recorda molt Alacant i la sent intensament. Es rodeja de bons amis, comparteix el pis amb dos italians, Sandro i Ricardo que l'adoren. Ella es deixa mimar, inclús fa tot el possible per que la lectora de francès, Catherine, que treballa amb ella els conega. A partir d'eixe moment dona la sensació que Marta respira tranquil·la i exclama:

....El pont que hauria de connectar el Sandro i la Catherine començava a construir-se....

El treball li va bé, suor Mercede, la directora del centre on treballa també l'estima i, clar, ella necessita complicar-se la vida. ¿Com? **Enamorant-se.**

Un dia d'estiu, Marta va a la platja de Baia, **una zona de bany que hi ha sota el castell aragonés construït per Alfons el Magnànim.** Es fixa en Fabrizio, un xicot que li donarà algún mal de cap, però.....

Obseveu amb quina subtileza l'autor narra en boca de Marta la seua intuïció:

Havia vist la seua ànima: era cert. Des del primer dia que m'hi havia fixat....Sense demanar-me permís el seu serment havia volat... fins la part més interior del meu cos. .. La seua manera de ser, la seua espontaneïtat, la seua seguretat..La carassa que tot ho disfressava...Tenia aquell *savoir-faire* perquè tothom estiguera als seus peus...

I continua

...Aconseguia tot el que s'havia proposat sense forçar la voluntat de ningú, sense veure que havíem picat en el seu ham.

Quant a Marta anirà adonant-se i acceptant-se com és. La preocupació, la inseguritat, l'angoixa donaran pas a una visió més segura de la vida.

Ho reconeix i reflexiona:

....sé que darrere de cada problema, de cada angoixa, hi ha una petita prova per a creixer en la vida, en la nostra existència....

....Construïa els meus ponts damunt de terres molles, que no suporten el seu pes i s'ensorren. I jo temia ensorrar-me darrere dels ponts que creava en la meua imaginació...

En aquesta nove.la els ponts a més d'ajudar la Marta a anar per la vida, són tentacles que unixen:

Les ciutats: Napòls- Alacant- Barcelona, és a dir el Mediterrani, la llengua....

L'amistat; l'illusió d'anar endavant;

A Marta i el seu món amb nosaltres, els lectors, que ens fem complices.

I molt especialment el pont de Marta amb el ser volgut, la seua àvia, que encara que ha mort estarà present en tota la nove.la i li donarà la força per a seguir endavant. Les seues cendres sempre acompanyen Marta junt l'olor de poma verda... olor de l'afecte, de la seguretat, de l'estima, de l'amor tendre, afectuós.

Escolteu:

...La caixa que guarda els meus secrets que... he obert i m'han fet recordar l'estima de la meua àvia. Aquella olor suau de poma verda que sempre he sentit al seu interior...

L'autor, a més a més, aborda altres temes com el de l'inmigració, el treball ingrat de la dona en la fabrica, el maltractament...

Estic convençuda que estem davant un llibre esplèndid. Arranca amb un ritme i una força que no abandona en cap moment. Amb un argument fascinant, sòlid, perfecte. Una història molt bé traçada amb una arquitectura molt estudiada.

Recomane la seua lectura perquè reuneix tots **els ingredients** :

Fa una fotografia magistral de l'interior des personatges.

De l'exterior, les ciutats. Alacant, i Nàpols són ciutats que tenen moltes coses en comú. Saborege encara la minuciosa descripció de la ciutat de Nàpols i que esdevé un personatge més.

Uns textos brillants plens de passió literària, artística.. pels escriptors, pels pintors italians. Lexic fuid. Lectura àgil, amena, ingeniosa, amb una dosi (un punt) d'intriga.

L'autor emplea un llenguatge seductor, cult, amb molta imaginació, minucios, precís i al mateix temps amb una senzillesa admirable.

Desde el primer moment de la lectura t'atrapa enormement, t'enganxa, et captiva, et fascina...

Es un llibre deliciós, fet amb el cor, creïble, sincer, apassionant, optimista amb una tendresa narrativa que Carles no abandona desde la primera línia fins la última. Es una novel·la amb una transparència sorprenent.

Una rememoració en la qual la vida i la literatura es fundeixen. Un món que reconeixem, sòlid. La història de Marta magníficament contada i ambientada amb una descripció molt precisa del seu estat d'ànim.

Hi ha una gran riquesa de personatges secundaris, inclús deombres de secundaris, els que no tenen ni cara ni nom. Tots tenen la seua raó de ser, són imprescindibles. Els amics: Sandro, Ricardo, Elena donen suport a la Marta, l'ajuden.

L'avi que s'en va del port d'Alacant al acabar la guerra i no passa cap de dia sense que la seua dona l'espere.

Els pares de Marta, la mare pegada a la màquina de cosir nit i dia, el pare dient que va a jugar a la petanca quan acaba la feina. La mamma, mare de Fabrizio i sobretot, el de l'àvia ¡tant entranyable!. La notem, la palpem. Tots están tant bé traçats que els sentim molt prop.

Acabe animant-vos a compartir uns moments de complicitat amb Marta i el seu món i asseylant una coincidència. Assistim a un viatge d'anada i tornada, fugint constantment dels conflictes, d'Alacant a Nàpols, d'una costa a l'altra, d'un extrem a l'altre dels dominis de l'antiga corona catalano-aragonesa- valenciana.

¿Casualment? ¡Qui sap! L'autor emmarca la trama entre els límits d'aquell país que haguera pogut ser i els avatars de la història ho van impedir.

Malgrat tot, com diu Raimon i avui gràcies al llibre de Carles, **país que ja anem fent**.

Treu-li profit!!. Moltes gràcies.

